

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.709 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster naar eigen zeggen ter kennis gebracht op 27 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LL. MATTERN, die loco advocaat D. DUPUIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, geboren op 12 augustus 1989, komt als niet-begeleide minderjarige België binnen en dient op 31 juli 2006 een asielaanvraag in.

Op 29 augustus 2006 doet verzoekster afstand van haar asielaanvraag. Op dezelfde datum wordt aan haar voogd een bevel tot terugbrenging van verzoekster ter kennis gebracht.

De geldigheid van het bevel tot terugbrenging wordt verlengd tot 18 april 2007.

Op 12 augustus 2007 wordt een einde gesteld aan de voogdij over verzoekster omdat zij op deze datum meerderjarig geworden is.

Op 16 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene in 2006 als minderjarige naar België is gekomen, haar land verlaten heeft omdat zij er op gruwelijke manier werd verkracht, medische problemen heeft, bij haar aankomst werd opgevangen door haar neef en daarna in opvangcentrum voor niet-begeleide minderjarigen, sinds 01.02.2008 alleen woont en begeleid wordt, naar school gaat, geïntegreerd is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, de Nederlandse en Franse taal machtig is, onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers heeft gevolgd, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Het feit dat zij hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien is betrokkene niet langer schoolplichtig en legt ze evenmin bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Betrokkene was in het bezit van een attest van immatriculatie. Deze werd stopgezet aangezien betrokkene de leeftijd van meerderjarigheid heeft bereikt. Aldus kan zij geen beroep meer doen op het statuut van niet-begeleide minderjarige.

Het feit dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar haar thuisland omdat zij er zeer traumatische ervaringen (verkrachting) heeft meegemaakt, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient voor een aanvraag om machtiging tot verblijf niet terug te keren naar haar land van herkomst, dit dient te gebeuren bij de diplomatieke of consulaire post te Rome.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene toont niet aan dat zij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten indien ze toch terugkeert naar haar land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: posttraumatische stressstoornis als gevolg van verkrachting in thuisland); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om

humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor de in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene vrij een aanvraag op basis van art.9 ter in te dienen zoals bepaald in art.7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied, te weten: de vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

"Eerste Middel

Dit middel is gesteund op een schending van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 gecombineerd met het artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en met de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verwerende partij beweert inderdaad dat de "medische" elementen aangevoerd in verzoeksters aanvraag tot machtiging om verblijf gegrond op artikel 9bis van de wet dd 15.12.1980 buiten diens context vallen en als dusdanig niet verder onderzocht moeten worden vermits zij slechts in het kader van een verzoek op grond van artikel 9ter van de wet dd 15.12.1980 aangevoerd kunnen worden.

Het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

In casu heeft verzoekster een identiteitsdocument voorgelegd en werd geen enkel van de omstandigheden waarop zij zich in haar aanvraag op grond van artikel 9bis beroept reeds in een andere procedure aangehaald.

Verder definieert geen enkele wetsbepaling deze buitengewone omstandigheden op een concrete manier. Volgens de constante rechtsspraak van de Raad van State moet de betrokkene aantonen dat het bijzonder moeilijk is om zich naar zijn land van herkomst te begeven (zie bv. RvSt. 09.04.1998, n°73.025, RDE, n°97, p.71; RvSt. 06.01.2000, RDE, 2000, n° 109, p. 278; RvSt. 06.03.2001, n°93.760, RDE, n° 113, p. 217; RvSt. 30.06.1998, n°74.880, RDE, 1998, p. 229). Het begrip van buitengewone omstandigheden is dus zeer breed en moet geval per geval onderzocht worden.

Verzoekster heeft in haar verzoek uiteengezet in Albanië zeer traumatiserende ervaringen te hebben meegemaakt. Zij heeft hieromtrent tal van getuigschriften neergelegd. Ze heeft uitgelegd de gewelddadige agressie waarvan zij het slachtoffer is geweest nooit te hebben kunnen verwerken, des te meer dat er in Albanië nog enorm veel taboe heerst rond verkrachting en dat dit een groot stigmatiserend effect heeft op de slachtoffers die geconfronteerd worden met sociale exclusie en isolatie. Het relaas dat zij van de gebeurtenissen maakt en dat als stuk 8 aan het verzoekschrift gevoegd werd, toont aan hoe diep zij gekwetst is geweest en blijft en hoe zij vandaag nog elke dag moet vechten om enige levenslust te vinden. Ook kon zij heel moeilijk het lijden van haar ouders en de blik van haar kennissen en vrienden verdragen die paralyserend werkten en nog meer leed en wanhoop bij het meisje veroorzaakten. Zij heeft zich tenslotte helemaal van de buitenwereld afgesloten, zonder nog naar school te gaan en weigerende nog met iemand te communiceren.

Voor humanitaire redenen hebben haar ouders dan ook besloten haar van het land te verwijderen en haar naar een neef in België te sturen die voor haar zou kunnen zorgen en waar zij in een "neutrale" omgeving een nieuw leven zou kunnen opstarten.

Verzoekster heeft uitgelegd dat deze omstandigheden het voor haar zeer moeilijk maken om naar Albanië terug te keren en dat zij dit als een onmenselijke en vernederende behandeling zou ervaren, wat een grove schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken.

Weigeren deze argumenten te onderzoeken door zonder meer te poneren dat ze buiten de context van artikel 9bis vallen houdt een manifeste schending in van de hierboven vernoemde wetsbepalingen.

De elementen die aangehaald worden zijn wel degelijk humanitaire redenen, eerder dan strikt medische redenen, die maken dat verzoekster niet terug kan gaan naar haar land van oorsprong om er haar verzoek volgens de gewoonlijke procedure in te leiden."

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. In de beslissing werd geantwoord op alle elementen die door verzoekster in haar aanvraag werden aangevoerd, deze werden echter niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. De posttraumatische stress-stoornis als gevolg van verkrachting in het thuisland is een medische problematiek die buiten de context van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet valt. In de bestreden beslissing wordt ook uitdrukkelijk gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in te dienen wat betreft de medische elementen. Verzoekster maakt niet duidelijk in welk opzicht artikel 3 van het EVRM geschonden wordt.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekster ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster voert tevens inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing zodat zij in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In haar aanvraag zette verzoekster het volgende uiteen over de buitengewone omstandigheden:

"In casu rechtvaardigen volgende elementen dat huidig verzoek in België ingediend wordt.

Zoals hierboven uiteengezet werd, heeft A. in Albanië zeer traumatiserende ervaringen meegemaakt.

U zal in bijlage een getuigschrift vinden van de gynaecoloog Z. Z. die bevestigt dat (...). A. bleef een week gehospitaliseerd en werd niet alleen op medisch vlak opgevolgd maar ook door een neuroloog en een psycholoog omwille van het trauma dat zij opgelopen heeft (stuk 2).

Buren en de priester van het katholieke centrum waarvan zij deel uitmaakte hebben eveneens hun getuigenis gebracht omtrent de kritische toestand en de emotionele wanhoop in de welke A. verkeerde na de agressie (stukken 3-7).

A. heeft de gewelddadige agressie waarvan zij het slachtoffer is geweest nooit kunnen verwerken, des te meer dat er in Albanië nog enorm veel taboe heerst rond verkrachting en dat dit een groot stigmatiserend effect heeft op de slachtoffers die geconfronteerd worden met sociale exclusie en isolatie. Het relaas dat A. van de gebeurtenissen maakt (stuk 8) toont aan hoe diep zij gekwetst is geweest en blijft en hoe zij vandaag nog elke dag moet vechten om enige levenslust te vinden. Ze was geobsedeerd met het idee van de dood en heeft meerdere malen geprobeerd om zelfmoord te plegen, wat een nieuwe opname in het ziekenhuis tot gevolg heeft gehad. Ook kon zij heel moeilijk het lijden van haar ouders en de blik van haar kennissen en vrienden verdragen die paralyserend werkten en nog meer leed en wanhoop bij het meisje veroorzaakten. Zij heeft zich tenslotte helemaal van de buitenwereld afgesloten, zonder nog naar school te gaan en weigerende nog met iemand te communiceren.

Om haar enige kans op leven te geven, was de enige optie haar van het land te verwijderen en haar naar een neef in België te sturen die voor haar zou kunnen zorgen en waar zij in een "neutrale" omgeving een nieuw leven zou kunnen opstarten.

A. heeft het vandaag nog altijd zeer moeilijk. Ze vertelt dat ze sinds de bewuste dag van 05.05.2006 al haar gevoelens is verloren en zich leeg voelt. (...) In België wordt ze opgevolgd door de jeugdpsychiater D. en de psychologe S. van het UZ Brussel. Zij verklaren het volgende: "A. vertoont tekenen die verwijzen naar een posttraumatische stresstoornis (PTSD), zoals slaapproblemen, nachtmerries, depressiviteit, prikkelbaarheid, psychosomatische klachten. Verdere behandeling is aangewezen en lopende, en zal aangeboden worden door H. S." (stuk 9). A. blijft een heel fragiel meisje maar zet zich met veel motivatie in haar therapie in en verklaart er veel aan te hebben.

In deze omstandigheden is een terugkeer naar Albanië om er huidig verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post ondenkbaar vermits het ertoe zou leiden haar aan een onmenselijke en vernederende behandeling te onderwerpen. Aan het meisje vragen om terug naar haar land te keren zou, in het licht van bovenvernoemde omstandigheden, een grove schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens betekenen. De stressstoornis waaraan zij lijdt en dat door Belgische psychiaters werd vastgesteld, zou er des te meer geactiveerd worden, wat een reëel risico inhoudt voor de gezondheid en het leven van A. die al meerdere malen geprobeerd heeft zelfmoord te plegen. Voor haar fysisch en mentaal welzijn is het absoluut noodzakelijk haar momenteel niet in de context te brengen die aanleiding gegeven heeft tot haar zware emotionele problemen.

Verder moet gewezen worden op het feit dat A. school loopt in het (...) waar zij thans in het 5 de jaar wetenschappen-wiskunde zit. Zij behaalt er uitstekende schoolresultaten en wordt er opgemerkt door haar enorme motivatie en haar grote vooruitgang. Haar opleggen om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in Albanië te gaan indienen zou een onderbreking, dus een verlies, van haar schooljaar

betekenen, terwijl het meisje zich volop inzet en zich goed geïntegreerd heeft in haar klas waar zij op de steun van haar medestudenten kan rekenen (stukken 10-15).

De aangehaalde elementen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken voor juffrouw M. om zich naar haar land van herkomst te begeven. Huidig verzoek moet dus als ontvankelijk beschouwd worden.”

De uiteenzetting in het eerste middel betreffende de buitengewone omstandigheden is echter een quasi identieke uiteenzetting als deze die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gegeven, hierboven weergegeven. De gemachtigde van de minister heeft op deze uiteenzetting geantwoord in de bestreden beslissing. Met een herhaling van de uiteenzetting van haar aanvraag kan verzoekster niet aantonen dat het antwoord van de gemachtigde van de minister hierop kennelijk onredelijk is. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen evenals de schending van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster zet de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), in het verzoekschrift niet met concrete gegevens uiteen. De schending van dit verdragsartikel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verwijzing naar dit artikel in het middel is bovendien identiek aan de verwijzing in haar aanvraag, waarop de gemachtigde van de minister het volgende heeft geantwoord: *“Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Betrokkene toont niet aan dat zij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten indien ze toch terugkeert naar haar land van herkomst.”* Verzoekster geeft geen kritiek op dit motief van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat als volgt luidt:

« Tweede middel

Dit middel is gesteund op een schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het evenredigheidsbeginsel, op het feit dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft en op de Omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006.

Eerste grief

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet dient terug te keren naar Albanië waar zij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt vermits zij haar aanvraag conform artikel 9.2 van de wet dd. 15.12.1980 via de diplomatieke of consulaire post te Rome moet indienen.

Verzoekster, die pas 18 jaar oud was toen zij haar verzoek indiende staat verstoeld van zo'n argumentatie.

Hoe zou een jong pas meerderjarig meisje zich alleen naar Italië kunnen begeven om er haar aanvraag aldaar in te dienen en er op het antwoord te wachten?!

Verzoekster heeft geen enkele verblijfstitel waarmee ze zich naar Italië kan begeven en die haar verblijf in dit land zou kunnen dekken! Zij beschikt tevens over geen enkel bestaansmiddel die haar reis en haar verblijf in dit land zou kunnen betalen. Zij spreekt geen woord Italiaans en kent niet de minste persoon in Italië die haar in deze stappen zou kunnen helpen. Zij is overigens, zoals duidelijk blijkt uit haar verhaal, zeer fragiel en kwetsbaar en werd reeds zwaar misbruikt, reden waarom zij trouwens haar

land heeft moeten verlaten. Gezien deze omstandigheden is het absoluut ondenkbaar dat zij zich naar Rome begeeft om haar aanvraag daar in te dienen.

Verzoekster verkeert bijgevolg in de absolute onmogelijkheid om de gewone procedure zoals opgedragen door artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 te volgen, waardoor haar verzoek klaarblijkelijk ontvankelijk had moeten worden verklaard.

Verwerende partij heeft een manifeste beoordelingsfout begaan door met de concrete situatie van verzoekster, zoals uiteengezet in haar verzoekschrift, geenszins rekening te houden. Verwachten van verzoekster dat zij zich naar Rome begeeft zou haar daarenboven, gelet op haar persoonlijke situatie, terug onderwerpen aan een mensonwaardige en vernederende behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Elke administratieve beslissing moet op relevante, geëigende, evenredige en toelaatbare motieven rusten. De vereiste motivatie houdt in dat de beschouwingen in rechte en in feite die als basis voor de beslissing dienen in de akte duidelijk aangegeven worden.

Door op een zeer oppervlakkige manier en zonder analyse voor te houden dat verzoekster naar Rome kan gaan, zonder rekening te houden met haar situatie die klaarblijkelijk aantoonde dat zij hiervoor in de onmogelijkheid verkeert, heeft verweerder zijn verplichting tot motivatie en het evenredigheidsbeginsel niet geëerbiedigd.

Tenslotte bepaalt de omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de 'wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wetten van 15 september 2006 dat " de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd". Verzoekster is niet toegelaten tot verblijf in Italië waardoor onmogelijk van haar verwacht kan worden dat ze aldaar haar aanvraag indient.

Het middel, in zijn eerste grief, is dusdanig gegrond.

Tweede grief

Verwerende partij werpt verder op dat het feit dat verzoekster naar school gaat niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekster niet aantoonde dat een scholing in haar land van herkomst niet verkregen kan worden, ze niet langer schoolplichtig is en niet aantoonde dat zij als volwaardige leerling ingeschreven is aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling.

Wat verzoekster aangehaald had, was niet het feit dat zij in Albanië geen scholing zou kunnen krijgen maar het feit dat zij, als ze in het midden van het schooljaar naar haar land van herkomst zou moeten gaan om er haar verzoek volgens de formaliteiten opgelegd door artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980 in te dienen, dan haar schooljaar zou moeten onderbreken en dan ook verliezen.

Verzoekster loopt school in het (...) waar zij thans in het 5 de jaar wetenschappen-wiskunde zit. Zij behaalt er uitstekende schoolresultaten en wordt er opgemerkt door haar enorme motivatie en haar grote vooruitgang. Ze heeft zich goed geïntegreerd in haar klas waar zij op de hulp van haar medestudenten kan rekenen die trouwens allen een getuigschrift opgesteld hebben om haar in haar verblijfsaanvraag te steunen (zie stuk 15 gevoegd aan de aanvraag). De rapporten van verzoekster en getuigschriften van de directeur van het (...) werden eveneens aan haar dossier gevoegd waardoor de stelling dat zij niet aantoonde ingeschreven te zijn in een door de overheid erkende onderwijsinstelling feitelijk onjuist is.

Gezien de traumatische evenementen die verzoekster op jonge en op zich al fragiele leeftijd meegemaakt heeft, is de vriendenkring die zij in België sinds twee jaar uitgebouwd heeft, o.m. op school, des te belangrijker.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, houdt het beginsel van het respect van éénieders privé-leven, voorzien in artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het recht voor de persoon in om betrekkingen met anderen aan te knopen.

Het artikel 8 EVRM staat de inmenging van een openbaar gezag in de uitoefening van het recht op respect voor zijn privé-leven toe indien er 3 criteria nageleefd worden: de legaliteit, het doel en de evenredigheid van de inmenging.

In casu, is het duidelijk dat er geen evenredige verhouding bestaat tussen de gebruikte middelen en het doel. Tegenpartij heeft niet op voldoende en geëigende wijze de nauwe banden die verzoekster met België heeft geknoopt.

De Raad van State heeft zich al in gelijkaardige situaties uitgesproken en heeft, o.m. in een arrest van 11.02.1999 (arrest n°78.711, R.D.E., n°102,1999, p.40), het volgende gesteld:

« L'éloignement du territoire qui implique la rupture des relations sociales et affectives profondes et harmonieuses que la requérante a tissées en Belgique depuis son arrivée tant avec ses condisciples de

classe qu 'à l 'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse »

(vrije vertaling: het verwijderen van het grondgebied, dat het breken van diepe en harmonieuze sociale en affectieve relaties die verzoekster in België sinds haar aankomst zowel met schoolkameraden als met haar onthaalfamilie gewoven heeft met zich meebrengt, is een onevenredige maatregel t.o.v. het doel nagestreven door tegenpartij")

Verder stelt de bovengenoemde omzendbrief van 21.06.2007 dat " de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd. Een lang verblijf of een integratie in de Belgische samenleving vormen op zich geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het rijk zouden rechtvaardigen. Zelfs als de vreemdeling hier reeds lang verblijft en/of zelfs als hij hier geïntegreerd is, moet hij immers nog altijd aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om er de machtiging aan te vragen ".

Zelfs al is een goede integratie op zich alleen niet voldoende, werd dit element in combinatie met een reeks andere factoren aangehaald om het indienen van de aanvraag in België te rechtvaardigen. De rechtspraak heeft daarenboven bevestigd dat het bestuderen van het al dan niet aanwezig zijn van uitzonderlijke omstandigheden in het licht van het evenredigheidsbeginsel moet gebeuren (R.V.St, 01.04.1996, RDE, 1996, n°91, p.742-744)

Verwerende partij had dientengevolge de plicht om duidelijk uit te leggen om welke redenen het geheel van de elementen die aangevoerd werden als buitengewone omstandigheden niet weerhouden konden worden."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat werd geantwoord op de buitengewone omstandigheden die verzoekster had aangehaald, en wel als volgt: verzoekster moet voor het indienen van haar aanvraag niet terug naar Albanië maar kan dit vanuit Italië doen, en zij toont niet aan dat de scholing niet in het land van herkomst kan gebeuren, zij is niet meer schoolplichtig en legt geen bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling is ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling. Verzoekster toont niet aan dat dit onredelijk is. Verzoekster toont niet aan op welke wijze het door haar aangevoerde verdragsartikel wordt geschonden.

2.2.3. Wat de aangevoerde schending betreft van de artikelen 1 tot 4 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wordt herhaald dat het niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.4. In een eerste onderdeel van het tweede middel voert verzoekster aan dat de gemachtigde van de minister een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt door te stellen dat verzoekster de aanvraag in Italië kan indienen en dat dit in strijd is met artikel 3 van het EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

In de aanvraag voerde verzoekster het volgende aan als reden waarom zij haar aanvraag niet vanuit Albanië kon indienen: *"In deze omstandigheden is een terugkeer naar Albanië om er huidig verzoek in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post ondenkbaar vermits het ertoe zou leiden haar aan een onmenselijke en vernederende behandeling te onderwerpen. Aan het meisje vragen*

om terug naar haar land te keren zou, in het licht van bovenvernoemde omstandigheden, een grove schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens betekenen. De stressstoornis waaraan zij lijdt en dat door Belgische psychiaters werd vastgesteld, zou er des te meer geactiveerd worden, wat een reëel risico inhoudt voor de gezondheid en het leven van A. die al meerdere malen geprobeerd heeft zelfmoord te plegen. Voor haar fysisch en mentaal welzijn is het absoluut noodzakelijk haar momenteel niet in de context te brengen die aanleiding gegeven heeft tot haar zware emotionele problemen. »

In de bestreden beslissing antwoordt verwerende partij hierop als volgt: *“Het feit dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar haar thuisland omdat zij er zeer traumatische ervaringen (verkrachting) heeft meegemaakt, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient voor een aanvraag om machtiging tot verblijf niet terug te keren naar haar land van herkomst, dit dient te gebeuren bij de diplomatieke of consulaire post te Rome.”* Dit motief vormt een afdoende antwoord voor wat verzoekster in haar aanvraag heeft aangehaald betreffende de buitengewone omstandigheid om een verblijfsmachtiging te gaan aanvragen in haar land van herkomst. In het licht van de omstandigheid dat verzoekster op zestienjarige leeftijd op zelfstandige wijze van Albanië naar België is gereisd, is het niet kennelijk onredelijk dat zij nu als meerderjarige van België naar Italië zou moeten reizen. Verzoekster voert in het middel tevens aan dat zij niet beschikt over een verblijfstitel waarmee ze zich naar Italië kan begeven, maar zij toont niet aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om reisdocumenten aan te vragen en eventueel te verkrijgen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft in het licht van een aanvraag in te dienen in Rome, toont verzoekster niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij daar een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekster voert aan dat *“verwachten van verzoekster dat zij zich naar Rome begeeft zou haar daarenboven, gelet op haar persoonlijke situatie, terug onderwerpen aan een mensenwaardige en vernederende behandeling strijdig met artikel 3”* van het EVRM. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de analyse van het eerste middel, de omstandigheid dat verzoekster ondertussen meerderjarig is geworden en het feit dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op de mogelijkheid om een aanvraag in te dienen op grond van medische redenen, maakt verzoekster geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk of van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan.

De bepaling van de omzendbrief van 21 juni 2007 die verzoekster aanhaalt, betreft de buitengewone omstandigheden waardoor het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst of naar een land waar de vreemdeling tot verblijf is toegelaten om de machtiging aan te vragen. In casu betreft dit Albanië, het land van herkomst van verzoekster, en is zij niet vanuit een ander land waar zij tot verblijf was toegelaten naar België gekomen en waar zij nu naar zou moeten terugkeren. De verwijzing naar de diplomatieke of consulaire post te Rome betreft niet deze bepaling van de omzendbrief.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

2.2.5. Betreffende het naar school gaan van verzoekster haalde ze in haar aanvraag van 16 januari 2008 hoofdzakelijk het verlies van een schooljaar aan. De bestreden beslissing dateert van 11 augustus 2008, zodat kan worden aangenomen dat verzoekster dat schooljaar heeft kunnen afwerken.

In de bestreden beslissing wordt over de studies van verzoekster het volgende overwogen: *“Het feit dat zij hier naar school gaat kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien is betrokkene niet langer schoolplichtig en legt ze evenmin bewijzen voor dat zij als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.”* Verzoekster toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een onjuiste feitenvinding. In het geval van hogere studies kan verzoekster op basis van een afzonderlijke procedure een verblijfsmachtiging aanvragen. De verwijzing naar een *“door de overheid erkende onderwijsinstelling”* moet in het licht van deze eventuele hogere studies gezien worden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat met een door de overheid erkende onderwijsinstelling een hogeschool of universiteit wordt bedoeld.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, wordt opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, wordt vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé-leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoekster stelt dat zij tijdens de twee jaar waarin zij in België verbleef, een vriendenkring op school heeft uitgebouwd. Gezien de bestreden beslissing op grond van afdoende motieven vaststelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden doet gelden waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf in België zou mogen indienen, en gezien de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, nadat verzoekster zich in het bezit zal hebben gesteld van de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten, is het niet disproportioneel om in casu de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Er wordt op gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van medische redenen met een verwijzing naar artikel 9 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

Verzoekster voert geen middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.